

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Poznań, dnia 7 września 2015 r.

Sąd Okręgowy w Poznaniu IX Wydział Gospodarczy w następującym składzie:

Przewodniczący: SSO Katarzyna Krzymkowska

Protokolant: st. sekr. sąd. Paulina Kurowiak

po rozpoznaniu w dniu 7 września 2015 r. w Poznaniu na rozprawie

sprawy z powództwa (...) S.A. **z siedzibą w W.**

przeciwko (...) Sp. z o.o. **z siedzibą w P.**

o zapłatę

utrzymuje w mocy nakaz zapłaty wydany w sprawie IXGNc 310/15 Sądu Okręgowego w Poznaniu, w postępowaniu nakazowym w dniu 01 kwietnia 2015r. w całości, wskazując że datą doręczenia pozwu stronie pozwanej, od której mają być naliczane odsetki ustawowe, jest dzień 17 kwietnia 2015r.

/-/ SSO Katarzyna Krzymkowska

UZASADNIENIE

Powód (...) spółka akcyjna w W. wniósł w dniu 20 marca 2015 roku pozew o zasądzenie od pozwanego – (...) spółki z ograniczoną odpowiedzialnością w P. - kwoty 388.719,22 zł wraz z ustawowymi odsetkami od dnia doręczenia pozwu pozwanemu oraz kosztami postępowania. W uzasadnieniu pozwu powód podniósł, że zawarł z pozwanym umowę, na podstawie której uzyskał licencję na wykorzystywanie filmu „Sztuka i wiatr” i miał świadczyć na rzecz pozwanego usługi promocji. Za świadczone usługi powód obciążał pozwanego fakturami VAT obejmującymi wynagrodzenie. Strony zawarły porozumienie, na mocy którego pozwany miał spłacić swoje zadłużenie w dwóch ratach. Po bezskutecznym upływie terminów w odpowiedzi na wezwanie do zapłaty pozwany zwrócił się z prośbą o rozłożenie płatności na dwie raty, płatne do dnia 20 lutego 2015 roku i 7 kwietnia 2015 roku. Powód oświadczył, że pozwany swojego zadłużenia w żadnej części nie spłacił.

W dniu 1 kwietnia 2015 roku Sąd nakazem zapłaty wydanym w postępowaniu nakazowym zobowiązał pozwanego do zapłaty na rzecz powoda kwoty 388.719,22 zł wraz z odsetkami ustawowymi od dnia doręczenia pozwu do dnia zapłaty i zwrotu kosztów postępowania w wysokości 12.076 zł w terminie dwóch tygodni od dnia doręczenia nakazu albo wniesienia w tym terminie zarzutów.

Pozwany wniósł zarzuty od wskazanego nakazu zapłaty, żądając uchylecia nakazu i oddalenia powództwa w całości, a także zasądzenia na jego rzecz kosztów postępowania. W uzasadnieniu podniósł, że powództwo zostało wniesione przedwcześnie, ponieważ w dniu wniesienia pozwu nie upłynęły terminy wskazane w ugodzie z dnia 25 lipca 2014 roku, a strony prowadzą rozmowy na temat polubownego ustalenia spłaty zadłużenia.

W odpowiedzi na zarzuty pozwanego powód w piśmie procesowym datowanym na dzień 1 lipca 2015 roku wskazał, że podstawą dochodzonego roszczenia nie jest powoływana przez pozwanego ugoda, a późniejsze uznanie długu przez pozwanego. Podniósł, że w dniu sporządzenia przez pozwanego zarzutów wszystkie raty były już wymagalne. Powód stwierdził również, że określone przez stronę pozwaną terminy spłaty nie są dla powoda wiążące. Odnosząc się do

powoływanych przez pozwanego rozmów dotyczących ugodowego zakończenia sprawy powód oświadczył, że nie mają one znaczenia dla rozstrzygnięcia sprawy.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 16 grudnia 2010 roku powód (...) spółka akcyjna z siedzibą w W. zawarł z pozwanym (...) spółką z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w P. umowę, na podstawie której pozwany przeniósł na powoda udział w wielkości 5% w autorskich prawach majątkowych do scenariusza filmu (...) (§ 1 pkt 5 umowy). Jednocześnie pozwany udzielił powodowi dalszej licencji do wskazanego filmu na okres do dnia 31 grudnia 2021 roku (§ 2 pkt 1). Z tytułu udzielonej licencji oraz przeniesienia udziału w prawach do scenariusza filmu powód zobowiązał się zapłacić pozwanemu określone w § 5 umowy wynagrodzenie.

Na podstawie umowy powód zobowiązał się do świadczenia na rzecz pozwanego usługi promocji pozwanego oraz reklamy (...). Za świadczoną usługę promocji pozwany zobowiązał się zapłacić wynagrodzenie w wysokości 50% przychodów należnych mu w związku z rozpowszechnianiem filmu poza granicami Polski, z wyłączeniem Watykanu, oraz 40% przychodów uzyskanych przez pozwanego od (...) w związku z dystrybucją filmu przez (...) lub na jego zamówienie na terenie Watykanu. Wynagrodzenie to miało zostać powiększone o podatek od towarów i usług. (§ 6 pkt 1, 2 i 3). Strony uzgodniły w § 6 pkt 4 umowy, że wynagrodzenie powoda będzie płatne na podstawie raportów przekazywanych powodowi przez pozwanego po zakończeniu każdego kwartału kalendarzowego. Na podstawie raportów powód miał wystawiać faktury VAT. Pozwany zobowiązał się zapłacić wynagrodzenie w terminie czternastu dni od dnia wystawienia faktury VAT.

bezsporne, nadto dowód: umowa z dnia 16 grudnia 2010 roku (k. 30-35).

W dniu 22 listopada 2012 roku pozwany złożył u powoda zamówienie na produkcję 150.000 sztuk filmu (...)które powód przyjął i wykonał. W dniu 19 grudnia 2012 roku powód obciążył pozwanego fakturą VAT nr (...) na kwotę 302.580 zł, obejmującą wynagrodzenie za zrealizowane zamówienie.

bezsporne, nadto dowód: faktura VAT nr (...) (k. 36).

Powód zgodnie z umową z dnia 16 grudnia 2010 roku wykonywał usługę promocji. W dniu 18 grudnia 2013 roku obciążył pozwanego fakturą VAT nr (...) na kwotę 111.491,99 zł, wskazując w treści faktury termin płatności 30 dni. W tym samym dniu powód obciążył pozwanego fakturą VAT nr (...) na kwotę 60.137,11 zł jako wynagrodzeniem za wyprodukowanie na rzecz pozwanego 39.000 sztuk płyt DVD z filmem (...)Termin płatności został ustalony na 30 dni.

bezsporne, nadto dowód: faktura VAT nr (...) (k. 37), faktura VAT nr (...) (k. 38).

Następnie powód wyprodukował na rzecz pozwanego kolejne 60.000 sztuk płyt DVD z filmem. W dniu 31 stycznia 2014 roku powód obciążył pozwanego fakturą VAT nr (...) na kwotę 78.168,96 zł, obejmującą wynagrodzenie za wyprodukowane płyty, z terminem płatności ustalonym na czternaście dni.

bezsporne, nadto dowód: faktura VAT nr (...) (k. 39).

Pozwany spłacił część należności ujętej w fakturze VAT nr (...), a do zapłaty pozostała kwota 68.369,32 zł.

bezsporne.

W dniu 25 lipca 2014 roku strony zawarły porozumienie. W § 1 porozumienia strony potwierdziły, że pozwany jest dłużny powodowi kwotę 322.167,38 zł z tytułu wynagrodzenia ustalonego w § 6 umowy z dnia 16 grudnia 2010 roku, ujętego w fakturach VAT nr (...). Ponadto pozwanego obciążały odsetki za zwłokę w wysokości 30.045,70 zł.

Pozwany zobowiązał się spłacić swoje zadłużenie w dwóch ratach: do dnia 30 października 2014 roku miał uiścić kwotę 150.000 zł, którą powód miał zaliczyć na poczet wierzytelności objętej fakturą (...), a w pozostałej części na poczet faktury nr (...). Drugą ratę w wysokości 172.167,38 zł pozwany zobowiązał się zapłacić do dnia 31 grudnia 2014

roku i miała ona zostać zaliczona na należności ujęte w fakturach (...). Powód zwolnił pozwanego z dniem 1 stycznia 2015 roku z długu w zakresie odsetek za zwłokę w uiszczaniu należności objętych wyżej wskazanymi fakturami, pod warunkiem, że pozwany spłaci swoje zobowiązania w uzgodnionych terminach. Natomiast w przypadku uchybienia terminom przyjętym w porozumieniu strony uzgodniły, że od dnia 1 stycznia 2015 roku powód będzie naliczał odsetki umowne w wysokości dwukrotności odsetek ustawowych (§ 2 pkt 1, 3, 4).

bezsporne, nadto dowód: porozumienie z dnia 25 lipca 2014 roku (k 41-42).

Powód w ramach umowy z dnia 16 grudnia 2010 roku wyprodukował dla pozwanego kolejne 51.500 egzemplarzy płyty DVD z filmem. W dniu 22 sierpnia 2014 roku obciążył go fakturą VAT nr (...) na kwotę 66.551,84 zł z tytułu wynagrodzenia za wyprodukowane płyty, z terminem płatności ustalonym na 14 dni.

bezsporne, nadto dowód: faktura VAT nr (...) (k. 40).

Pismem z dnia 10 lutego 2015 roku powód wezwał pozwanego do zapłaty wierzytelności objętych wszystkimi wyżej wskazanymi fakturami VAT w łącznej wysokości 388.719,22 zł wraz z odsetkami ustawowymi od dnia wymagalności do dnia zapłaty, w terminie 7 dni od daty otrzymania wezwania. W odpowiedzi w piśmie z dnia 16 lutego 2015 roku pozwany uznał swoje zobowiązanie wskazane przez powoda w piśmie z dnia 10 lutego 2015 roku i zwrócił się z prośbą o umożliwienie mu spłaty należności w ratach: do dnia 20 lutego 2015 roku kwoty 50.000 zł oraz kwoty 338.719,22 zł do dnia 7 kwietnia 2015 roku.

bezsporne, nadto dowód: wezwanie do zapłaty z dnia 10 lutego 2015 roku (k. 43), pismo pozwanego z dnia 16 lutego 2015 roku (k. 46).

Do dnia wydania wyroku pozwany nie uiszczył dochodzonych przez powoda kwot.

okoliczność bezsporna.

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie bezspornych twierdzeń stron, potwierdzonych zebranymi w sprawie dokumentami wymienionymi wyżej. Dołączone do akt kserokopie dokumentów prywatnych Sąd uznał za wiarygodny materiał dowodowy. Żadna ze stron nie kwestionowała ich wartości dowodowej, jak i formy w jakiej zostały zaprezentowane Sądowi. Sąd nie znalazł podstaw, aby czynić to z urzędu.

Należy zauważyć, iż stan faktyczny pozostawał bezsporny między stronami. Pozwany nie kwestionował przedstawionych przez powoda okoliczności, powołując się jedynie na okoliczność przedwczesnego wniesienia powództwa, ze względu na fakt, że w dniu wniesienia powództwa nie upłynęły jeszcze terminy określone przez strony w porozumieniu z dnia 25 lipca 2014 roku. Na podstawie art. 230 k.p.c. Sąd uznał zatem, że pozwany okoliczności sprawy podnoszone przez powoda, w szczególności wykonanie przez niego zobowiązań nałożonych umową, przyznał. Nie odnosząc się w tym miejscu do prawnych konsekwencji postanowień porozumienia należy zauważyć, że twierdzenie pozwanego jest sprzeczne z treścią porozumienia, z którego jasno wynika, że druga, ostatnia rata miała zostać przez niego uiszczona do dnia 31 grudnia 2014 roku, powództwo zostało natomiast wniesione do Sądu w dniu 20 marca 2015 roku. Podnieść należy, że pozwany nie kwestionował zarówno podnoszonych przez powoda twierdzeń, jak i treści dołączonych do pozwu dokumentów.

Odnosząc się do podnoszonej przez pozwanego okoliczności prowadzenia przez strony rozmów o polubownym ustaleniu terminów spłaty wskazać należy, że nie mają one wpływu na rozstrzygnięcie sprawy. Pozwany jest związany z powodem zawartą przez strony umową i wynikłe z niej zobowiązania już obciążają stronę pozwaną. Pozwany mógłby powoływać się na takie rozmowy jedynie wtedy, gdy zakończyłyby się one zawarciem przez strony porozumienia, w którym uzgodniłyby nowy sposób spłaty zadłużenia przez pozwanego.

Ze względu na powyższe na rozprawie w dniu 7 września 2015 roku Sąd oddalił wniosek pozwanego o przeprowadzenie dowodu z przesłuchania strony pozwanej na okoliczność prowadzenia przez strony rozmów – na podstawie art. 227 k.p.c., gdyż dowód ten nie mógłby wykazać żadnej istotnej okoliczności dla rozstrzygnięcia sprawy.

Sąd zważył, co następuje:

Powód opierał dochodzone w sprawie roszczenie na zawartej z pozwanym umowie z dnia 16 grudnia 2010 roku, na podstawie której zobowiązał się świadczyć na rzecz pozwanego usługę promocji, niesprecyzowaną w treści samej umowy oraz usługę zwielokrotnienia filmu na nośnikach DVD. Podniósł, że swoje zobowiązanie spełnił, nie otrzymując w zamian umówionego wynagrodzenia.

Umowa o świadczenie usług jest umową nienazwaną, której treści nie zdefiniowano w Kodeksie cywilnym. Na podstawie art. 750 k.c. należy jednak do umów o świadczenie usług, które nie są uregulowane odrębnymi przepisami, stosować przepisy o zleceniu. Należy zatem odnieść się do art. 734 § 1 k.c., zgodnie z którym przez umowę zlecenia przyjmujący zlecenie zobowiązuje się do dokonania określonej czynności prawnej dla dającego zlecenie. Skoro zlecenie obejmuje zobowiązanie do dokonania czynności prawnych, umowa o świadczeniu usług polegać będzie na zobowiązaniu strony do dokonania określonych czynności faktycznych. Powód zobowiązał się do świadczenia usług na rzecz pozwanego, które miały zostać sprecyzowane w zamówieniach pozwanego. W ocenie Sądu niewątpliwie postanowienia umowy z dnia 16 grudnia 2010 roku w przedmiocie świadczenia usługi promocji oraz zwielokrotnienia filmu na nośnikach DVD należy uznać za umowę o świadczenie usług.

Jak zostało to omówione wyżej przy opisie stanu faktycznego sprawy, powód spełnił świadczenie zgodnie z umową. Winien za nie zatem otrzymać wynagrodzenie umową przewidziane. Z ustalonego stanu faktycznego wynika jasno, iż powód posiadał uprawnienie do obciążania pozwanego fakturami VAT obejmującymi należne mu wynagrodzenie. Sąd nie dopatrył się również żadnych okoliczności, które wskazywałyby, że wysokość wynagrodzenia została ustalona przez powoda w sposób nieprawidłowy. Roszczenie powoda okazało się zatem należne zarówno co do zasady, jak i wysokości. Zresztą pozwany dał wyraz swojej akceptacji zawierając z powodem porozumienie z dnia 25.07.2014 roku, gdzie określona została kwota istniejącego długu wraz z powołaniem na konkretne faktury VAT.

Powyższego nie mogły zmienić zarzuty pozwanego. Jak już wskazano wyżej, zarzut przedwczesności powództwa ze względu na fakt, że termin spłaty rat ujętych w porozumieniu z dnia 25 lipca 2014 roku nie mógł się ostać, ponieważ pozostawał w niezgodności z rzeczywistością – termin do zapłaty drugiej, ostatniej raty upłynął na miesiące przed wniesieniem przez powoda powództwa (grudzień 2014 roku – marzec 2015 roku). Jedynie na marginesie wskazać należy, że argument pozwanego, nawet gdyby wniesienie powództwa nastąpiło przed upływem terminu zapłaty, nie ma znaczenia dla rozstrzygnięcia sprawy. Sąd orzeka bowiem na podstawie stanu faktycznego na dzień wydania wyroku czy też nakazu zapłaty. Dzień wniesienia pozwu nie ma zatem w tym kontekście znaczenia.

Wskazać należy również, że podstawą roszczeń powoda nie było oświadczenie złożone przez pozwanego w piśmie z dnia 16 lutego 2015 roku, które zresztą powód sam uznaje za niewiążące dla niego w zakresie wskazanych tam terminów. Oświadczenie o uznaniu należności dochodzonych przez powoda i propozycję spłaty długu w późniejszym terminie niewątpliwie należy za powodem uznać za uznanie długu. Jest to oświadczenie wiedzy dłużnika, jednostronne przyznanie faktów, z jednoczesnym wyrażeniem woli jego spłacenia. Źródłem jednak roszczeń powoda, przyznanych co do wysokości przez pozwanego, jest umowa zawarta w dniu 16 grudnia 2010 roku.

W świetle powyższych okoliczności i rozważań uznać należało, że powód zasadnie dochodzi kwoty ujętej w pozwie, na podstawie art. 750 k.c. w związku z art. 734 § 1 k.c. Orzeczenie o roszczeniu odsetkowym znajduje uzasadnienie w art. 481 § 1 k.c., zgodnie z którym jeżeli dłużnik opóźnia się ze spełnieniem świadczenia pieniężnego, wierzyciel może żądać odsetek za czas opóźnienia, chociażby nie poniósł żadnej szkody i chociażby opóźnienie było następstwem okoliczności, za które dłużnik odpowiedzialności nie ponosi. W rozpoznawanej sprawie strony ustaliły termin płatności na 14 dni od wystawienia przez powoda faktury VAT. Co prawda w fakturach VAT nr (...) jako termin płatności wskazano termin 30 dni, jednak nie ma to znaczenia dla rozstrzygnięcia sprawy, ponieważ w przypadku

każdej faktury czternastodniowy lub trzydziestodniowy termin zapłaty minął jeszcze przed wniesieniem pozwu, zatem powód mógł żądać odsetek od daty późniejszej, to jest od daty doręczenia pozwanemu odpisu pozwu.

O kosztach postępowania Sąd orzekł w nakazie zapłaty na podstawie art. 98 § 1 i 3 k.p.c. w związku z art. 99 k.p.c., zgodnie z zasadą odpowiedzialności za wynik postępowania. W związku z tym, że pozwany przegrał spór w całości, winien zwrócić powodowi poniesione przez niego koszty procesu, na które składały się: opłata sądowa od pozwu w kwocie 4.859 zł, opłata skarbową od udzielonego pełnomocnictwa w kwocie 17 zł oraz wynagrodzenie pełnomocnika w kwocie 7.200 zł wynikające z § 6 pkt 7 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości w dniu 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu (tekst jednolity - Dz.U. z 2013 roku, poz. 490).

Ponieważ wydany w sprawie nakaz zapłaty rozstrzyga w sposób prawidłowy o roszczeniu powoda, Sąd na podstawie art. 496 k.p.c. w wyroku utrzymał w mocy wydany nakaz zapłaty w całości. Jedyne uzupełnienia wymagało wpisanie daty od której należy naliczać odsetki ustawowe, która to data stała się znana dopiero w toku sporu.

/-/ SSO Katarzyna Krzymkowska